

မင်းပြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းဇာကင် နှင့်စိန်ပန်းနီနီ

မင်းမြတ်သူရ
ဆားပုလင်းမင်းအောင် နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
အပိုင်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ရွာငယ်လေးတစ်
ရွာ၏ အစွန်အဖျားရှိ တဲအိမ်ကလေးမှ လူတစ်ဦး သည် စက်ခေါင်းကလေး
ကို ထမ်း၍ ထွက်ခွာရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်အတွင်းမှ "အဖေ" ဟူသော ခေါ်သံ ကြားရ၍ ထိုသူ
သည် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လေ၏။ အိမ်အတွင်းမှ
အသက်ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် လူငယ်တစ်ဦး ပြေးထွက်လာပြီး ဖခင်၏လက်ကို
ဆွဲကာ ...

"အဖေ ဒီတစ်ခါ စက်ချုပ်ထွက်ပြီး ပြန်လာရင် ကျုပ်အတွက် ဒေါ်ဂျမ်း
ဘုံဆိုင်က ဂျင်ဝယ်လာနော်"

ဟု မှာကြားလေရာ ဖခင်က လူငယ်၏ ခေါင်းကိုပွတ်၍

"ဝယ်လာခဲ့မယ် ငါ့သား၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ အမေ့ကို ကူလုပ်ပေး သိ
လား"

ဟု မှာကြားပြီး စက်ခေါင်းကို ထမ်း၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်း
ကို အိမ်အတွင်းမှ သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်း၍ ထိုင်နေသော မိန်းမ
က ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး

"ဟဲ့ ကောင်လေး ... အဖေ့ကို ခွဲမနေနဲ့ အိမ်အလုပ်လေး ဘာလေး ကူလုပ်

ဖို့ စဉ်းစားဦး၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေတာပဲ၊ ခြံထဲက ထင်းခြမ်းတွေကို ခွဲဦး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် မိခင်ဘက်သို့ လှည့်၍

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ထင်းခွဲပြီးရင် ရွာထဲကို ကျုပ် သွားတော့မယ်နော်"

ဟု ပြောလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက

"မဆော့နဲ့ဦး ညနေစာအတွက် ထမင်းအိုးတစ်အိုး တည်သွား..."

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်သည် စောဒက မတက်ဘဲ ဓားမကိုယူ၍ ထင်းခြမ်းများကို ခွဲလေ၏။

လူငယ်သည် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ထင်းခြမ်းများကို ခွဲပြီးနောက် ထမင်းအိုးတည်ရန် အိမ်နောက်ဘက်သို့ သွား၍ မီးမွှေးပြီးနောက် ထမင်းအိုးတည်ရန် ဆန်အိုးကို ဖွင့်လေရာ ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်မရှိသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ သွား၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်က ပိုက်ဆံတစ်မူးကို ချွေးခံအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ဆန်တစ်ပြည် ဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ရန် စိတ်စောနေသဖြင့် ရွာထိပ် ကုန်စုံဆိုင်သို့ အပြေးသွား၍ ဆန်တစ်ပြည်ကို ဝယ်လေ၏။

ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်ကာ ထမင်းအိုးကို အမြန်ဆုံး တယ်လေ၏။

လူငယ်သည် ထမင်းအိုး ကျက်သောအခါ ရွာလယ်ပိုင်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စောင့်ကြိုနေသော သူငယ်ချင်းများ ရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ရွာပြင်သို့ထွက်၍ ငှက်များကို ပစ်လေ၏။

အတော်အတန်ကြာအောင် ပစ်ခတ်ပြီးနောက် ရရှိသော ငှက်များကို

အမွေးနုတ်၍ ရင်ကိုခွဲကာ မီးကျိုးခဲရဲရဲတွင် ကင်လေ၏။

လူငယ်နှင့်အဖွဲ့သည် ငှက်ကင်များကို စားသောက်ပြီးနောက် ရွာကိုပတ်၍ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး၌ ရေကူး ပြိုင်ကြလေ၏။

လူငယ်များသည် ရေကူး၍ဝသောအခါ လူစုခွဲ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လူငယ်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားပြီးနောက် သူ၏ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် အိမ်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်း၍ ပြန်လာလေ၏။

လူငယ်သည် အပြန်လမ်း၌ ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေသော စိန်ပန်းပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရ၏။

"စိန်ပန်းတွေတောင် ပွင့်နေပြီ၊ စိန်ပန်းပွင့်တွေမြင်တိုင်း ငါ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်မှန်း မသိဘူး..."

ဟု ရေရွတ်၍ စိန်ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်ကို ကောက်ယူ၍ နမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် စိန်ပန်းပွင့်လေးကို လွင့်မပစ်ဘဲ အိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့၏။ လူငယ်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်၏ ဖိနပ်ချွတ်နေရာတွင် ကတ္တီပါဖိနပ် တစ်ရန်ကို တွေ့ရ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ထိုဖိနပ်ပိုင်ရှင်ကို သူ ကောင်းစွာသိ၏။
ထိုသူသည် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘမြင့်၏ ညီတော်သူ ကိုစိန်မော် ဆိုသူဖြစ်၏။ ကိုစိန်မော်သည် မိန်းမရှုပ်ပွေရာတွင် နာမည်သတင်း ကြီးသူဖြစ်၏။
ကိုစိန်မော်သည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ရှိခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ လူငယ်သည် ကိုစိန်မော်၏ ဖိနပ်ကိုမြင်လျှင် ရွာစဉ်လှည့်၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ စက်ချုပ်ရသော ဖခင်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလေ၏။

လူငယ်သည် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ဧည့်ခန်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုစိန်မော်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကိုစိန်မောင်နှင့် အတူ မိခင်လည်းမရှိသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အိပ်ခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကိုစိန်မောင်နှင့်အတူ ချစ်ကြည်နူးနေသော မိခင်ကိုတွေ့ရ၏။ လူငယ်သည် မမြင်အပ်သော ရှုခင်းကြောင့် ယောင်ယမ်း၍ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်ပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိ၏။

မိခင်သည် ရွာစဉ်လှည့်၍ စက်ခေါင်းတစ်လုံးကို ထပ်ကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေကျွေးသော ဖခင်ကို သစ္စာဖောက်ရက်လေ၏။

ဖခင်သည် မိခင်၏ မျောက်မထားသာ အပြုအမူကို သိလျှင် မည်မျှ ခံစားရလေမည်မသိ။

လူငယ်သည် ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လာပြီး ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလာသဖြင့် အိမ်ထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ လူငယ်သည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှသဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ရာ ရွာပြင်ရှိ စိန်ပန်းပင်ကြီး အောက်သို့ ရောက် လေ၏။

လူငယ်၏ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော စိန်ပန်းပင်ပွင့်လေးတစ်ပွင့် ရှိနေ၏။ သူသည် စိန်ပန်းပွင့်ကြွေများကြောင့် ရဲရဲနီနေသော မြေပြင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်ချလိုက်၏။ သူ၏ ရင်ထဲတွင်လည်း... ‘လုပ်ရက်လိုက်တာ အမေရယ်၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ’ ဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်နေမိ၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ရွာစဉ်လှည့်၍ စက်ချုပ်သော ဖခင်ပြန်
ရောက်လာ၏။ ဖခင်နှင့်အတူ လူငယ်လိုချင်နေသော ဂျင်တစ်လုံးလည်း
ပါလာ၏။ ဖခင်က လူငယ်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ဂျင်ကို ကမ်းပေးကာ

"လူလေး လရောင် ဘာငိုနေတာလဲ၊ ဒီမှာ လူလေးမှာတဲ့ ဂျင်လေ"

ဟု ပြောလေရာ လရောင် ဆိုသော လူငယ်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကို
ကြောင်ငေးငေး ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျင်ကို ယူလိုက်ကာ

"အဖေ... ဒီတစ်ခေါက် စက်ချုပ်သွားတာ ကြာတယ်နော်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လရောင်၏ ဖခင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

"ဟုတ်တယ် လူလေး၊ စက်ချုပ်မဲ့သူ မရှိလို့ ရွာတွေလှည့်ရင်းနဲ့ အဖေ ကြာ
သွားတယ်၊ လူတွေ စီးပွားရေး မပြေလည်လို့ အဝတ်သစ် အစားသစ် မချုပ်
နိုင်ကြဘူးကွဲ့"

ဟု ပြောလေ၏။

လရောင်က မိခင်နှင့်ကိုစိန်မော် ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်ကို မြင်ယောင်မိပြီး

"အဖေ နောက်ဆိုရင် အကြာကြီး စက်ချုပ်မထွက်ပါနဲ့နော်"

ဟု မှာကြားလေ၏။ လရောင်၏ဖခင်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

"အဖေလည်း အကြာကြီး မသွားချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စက်ချုပ်မဲ့သူမရှိ
တော့ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ချုပ်နီးနီးနဲ့ လျှောက်နေရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရက်
ကြသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ လူလေးက ဘာဖြစ်လို့ အဖေ့ကို အကြာကြီး မထွက်
စေချင် ရတာလဲ"

ဟုမေးလေ၏။

လရောင်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ မိခင်နှင့်ကိုစိန်မော်၏

အကြောင်းကို ပြောရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် မိခင်အကြောင်းကိုသိပြီး ဖခင်ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်မည်ကို သိသဖြင့် မပြောရက်ဘဲ ရှိ၏။

ထိုပြင် မိခင်နှင့်ဖခင် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်ပြီး ရန်ပွဲဆင်မှာကို စိုးရိမ်၏။ ထိုရန်ပွဲမှတစ်ဆင့် အိမ်ထောင်ကွဲမည့် အတိတ်နိမိတ်ကိုလည်း မြင်၏။

မိခင်နှင့်ဖခင် အိမ်ထောင်ကွဲလျှင် သူ၏ ဘဝရှေ့ရေးကို မတွေးဝံ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍

"မဟုတ်ပါဘူး ... အဖေရယ်၊ အဖေ ရက်တွေအများကြီး ရွာကနေ ထွက် သွားတော့ သားက လွမ်းလို့ပြောတာပါ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖခင်က လရောင်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်း ကိုပုတ်၍ အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဖခင်သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ရွာစဉ်လှည့်၍ စက်ချုပ်ရန် ဆန္ဒရှိပုံမရချေ။ သို့သော် ဖခင်စက်ချုပ်ရာမှ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း မိခင်က ဆီးကြို၍ ငွေ များကို ရေတွက်ကာ ...

"ဟင် ... ရှင် စက်ချုပ်တာ ပိုက်ဆံဒီလောက်ပဲ ရသလား၊ ရှင့်ငွေလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစု ဘာသွားစားမလဲ၊ ကျွန်မ ကြံဆစ် လက်ကောက် လုပ်မယ်ကြံတာ ကြာနေပြီနော်"

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။

မိခင်သည် ဖခင် ရှာဖွေသော ငွေကြေးကို မလောက်ငကြောင်း မကြာခဏ ညည်းညူလေ့ရှိ၏။ ဖခင်ကိုလည်း ငွေရှာမကောင်းသူ တစ်ယောက်ဟု မကြာခဏ အပြစ်တင်လေ၏။ ဖခင်သည် မိခင်၏ ပယောဂကြောင့် ပင်ပန်း ကြီးစွာ ရွာစဉ်လှည့်၍ စက်ချုပ်နေရရှာ၏။

လရောင်သည် ယခုအခါမှပင် မိခင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိနေလေ၏။

မိခင်သည် ဖခင်မရှိသည့် အချိန်တွင် လူယုတ်မ ကိုစိန်မော်နှင့် ပျော်ပါးလိုသဖြင့် ဖခင်အား ရွာတွင် ရှိမနေစေခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် မိခင်သည် ဖခင်ခရီးထွက်သည့် အခါတိုင်း လူယုတ်မ ကိုစိန်မော်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခေါ်ယူထား၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ လရောင်သည် အိမ်အလုပ်များကို မည်မည်ရရ မလုပ်ရဘဲ ရွာထဲတွင် ဆော့ကစားခွင့် ရလေ၏။ လရောင်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့ကစားရ သော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် မိခင်နှင့် ကိုစိန်မော်၏ ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်ကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ စက်ချုပ်ထွက်ရာမှ ပြန်လာသော ဖခင်သည် မိခင်နှင့် အကြီးအကျယ် စကားများလေ၏။ လရောင်သည် မိဘများ၏ ရန်ပွဲကို တိတ်တခိုး နားထောင်ကြည့်သောအခါ ဖခင် သည် အလွန် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေဟန်ဖြင့်

"ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက တစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိဘူး မဝင်းကြည်၊ ကျုပ် ရှက်တယ်၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်စမ်းပါ၊ စိန်မော်လိုကောင်နဲ့ အရောတဝင် မနေစမ်းပါနဲ့၊ စိန်မော်က အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ပျက်ဖူးတဲ့ ကောင်၊ သူနဲ့ တရင်းတနှီးနေရင် ရွာကလူတွေ ပြောစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ ...

"ဒီမှာ ကိုအောင်ရွှေ၊ ရှင် မယားစကားကို ယုံသလား၊ ရွာထဲက မလိုတမာ

တဲ့ လူတွေရဲ့ စကားကို ယုံသလား၊ ရွာထဲကလူတွေဟာ ကျွန်မ လှတာ ဝတ် နိုင် စားနိုင်တာကို မနာ လိုဖြစ်နေတာရှင်၊ ဒီမှာ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ရှင် ရွာစဉ် လှည့်ပြီး စက်အကြာကြီးချုပ်ရင် ပိုက်ဆံ အများကြီးရမယ်၊ ကျွန်မတို့ စီးပွားတက်မယ်၊ ဒါတွေကို မနာလိုလို့ ရှင်ကို ချောက်တွန်းတာပါ၊ ကိုစိန် မော်နဲ့ ကျွန်မက ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလည်း တစ်ခါတလေမှ လာလည်တာပါ"

ဟု ပြောလေ၏။ ဖခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

"အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ရွာထဲက လူတွေ အထင်မှားအမြင်မှား ဖြစ်နေ ပြီဆိုတော့ မင်းတို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ကြပါ၊ ကိုစိန်မော်ကို ကျုပ်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်မလာခိုင်းနဲ့"

ဟု ပြောလေ၏။ မိခင်သည် ဖခင်၏စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ အံ့ကိုသာ ကြိတ်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

လရောင်သည် မိခင်နှင့်ဖခင်၏ ရန်ပွဲကို တိတ်တခိုး နားထောင်ရင်း ရင်ထဲ တွင် ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိ၏။ ကိုစိန်မော်နှင့်မိခင်၏ မျောက်မထားသော ဇာတ်လမ်းကို ဖခင်သိသွားပြီဆိုလျှင် ၎င်းတို့သည် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရ ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် လရောင်၏မိခင်သည် ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပင် ဖြစ်၏။ မိခင်သည် ဖခင် စက်ချုပ်ထွက်သည့် အခါတိုင်း ကိုစိန်မော်အား အိမ်သို့ခေါ်၍ တွေ့ဆုံလေ၏။

သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ နေ့ဘက်များတွင် မတွေ့ဘဲ ည၊လူခြေတိတ်ချိန် များတွင် ကိုစိန်မော်ကို တိတ်တခိုးခေါ်၍ တွေ့ဆုံလေ၏။ ထိုညများတွင် လရောင်သည် အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်၍ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေရ၏။

ကိုစိန်မော် လာမည့်ညများတွင် မိခင်၏အမူအရာ ထူးခြား၏။ မိခင်သည် ညအိပ်ရာဝင်ကာနီး အချိန်တွင်ပင် များစွာ အလှပြင်ဆင်ထားလေ၏။ လရောင်သည် မိခင်၏ ယုတ်ညံ့သော အပြုအမူကြောင့် ရွာထဲမှာပင် မျက်နှာငယ်စ ပြုလေ၏။ တစ်ခါက ဖိုးထိန်ဆိုသော ကောင်လေးနှင့် ဂျင် ပေါက်ရင်း ငြင်းခုံကြရာမှ ဖိုးထိန်က

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းဟာ သိပ်အငြင်းထူတဲ့ကောင်၊ အင်းပေါ့လေ၊ မင်းတို့မျိုး က အကျင့်စာရိတ္တမှ မကောင်းဘဲ၊ အငြင်းထူတော့မှာပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ လရောင်၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး အသံတုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့်

"ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့မျိုးက ဘာအကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖိုးထိန်က လရောင်ကို မခန့်လေးစားကြည့်၍

"အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းဘူးဆိုတာ တစ်ရွာလုံးသိတယ်၊ ငါ ဘာများ ပြောစရာ လိုသေးလို့လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပါတယ်ကွာ"

ဟုပြောလေ၏။

လရောင်သည် ဖိုးထိန်၏စကားကြောင့် ရှက်ရွံ့ပြီး မျက်နှာပျက်ကာ ဂျင်ကို ပင် ပြန်မကောက်တော့ဘဲ ကျောခိုင်း ထွက်လာလေ၏။ ဖိုးထိန်တို့လူစု သည် လရောင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ ဟားတိုက် ရယ်မောနေ လေ၏။

ထိုနေ့က ဖိုးထိန်တို့ လူစုသည် သူ၏ဂျင်ကလေးကို နှစ်ခြမ်းကွဲအောင် ပိုင်းပေါက်ကြ၏။

လရောင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ရွာထဲရှိ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆော့ကစားရန် ရှက်ရွံ့နေလေ၏။

ရွာထဲရှိလူများသည် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ကရုဏာသက်သလို ကြည့်ရှု နေသည်ဟု ခံစားရလေ၏။ ဖခင်သည် စက်ချုပ်ထွက်ရာမှ ပြန်လာသည့် အခါတိုင်း မိခင်နှင့် ကိုစိန်မော် သတင်းကို နားမဆုံအောင် ပြန်ကြားရသည် ထင်၏။

ဖခင်သည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာမသာမယာ ရှိလေ၏။ ထို အချိန်မှစ၍ ဖခင်နှင့် မိခင်သည် မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။

ဖခင်သည် ကိုစိန်မော်နှင့် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရန် မိခင်ကို မကြာခဏ တောင်းပန်နေ၏။ သို့သော် အကျင့်စာရိတ္တ ညံ့ဖျင်းသော မိခင်သည် ဖခင်၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ ကက်ကက် လန်အောင် ပြန်လည် ရန်တွေ့ လေ၏။

ဖခင်သည် အေးဆေး၍ အရှက်အကြောက် ကြီးသူဖြစ်၍ မိခင်ကို စကားမ တုံ့ပြန်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍သာ အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

လရောင်သည် အိမ်ထောင်ရေးကံ ဆိုးရှာသော ဖခင်ကို များစွာ ကရုဏာ သက်မိ၏။ ဖခင်သည် စက်ချုပ်သွားရန် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွခြင်း မရှိတော့ ချေ။

သို့သော် မိခင်က စားဝတ်နေရေးကို အကြောင်းပြ၍ နားပူနားဆာ လုပ် သောကြောင့် မသွားချင်သော လမ်းကို သွားရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဖခင်သည် စက်ချုပ်သွားရာ ခရီးမထွက်မီ လရောင်ကို ထူး ထူးခြားခြား ခေါ်၍

"ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာ ငါ့သားသိမှာပါ၊ ဒါကြောင့် မင်းအမေကို စောင့်ရှောက်ပါကွာ"

ဟု မှာကြားလေ၏။

လရောင်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကို ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ် လိုက်မိ၏။ မိခင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် ဖခင်က တာဝန် လွှဲပြောင်းပေးထား၏။ ဖခင်ကိုယ်စား မိခင်၏ လုံခြုံရေးအတွက် စောင့်ရှောက် ရပေတော့မည်။

လရောင်သည် ဖခင်ထွက်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ အိမ်ကို ဂရုစိုက်၍ စောင့်ရှောက်လေ၏။

ဖခင် စက်ချုပ်ထွက်ပြီး ပထမနေ့တွင် အိမ်သို့ ကိုစိန်မော် ရောက်မလာ ချေ။

ဒုတိယနေ့ညတွင် လရောင်သည် အိမ်ကို ပိုမို၍ ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြပ် လေ၏။ ယနေ့ညတွင် ကိုစိန်မော် ရောက်လာမည်ဟု ထင်မြင်နေလေ၏။ လရောင် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ညသန်းခေါင် အချိန်တွင် နောက်ဖေးတံခါး မှ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်သံကြားရ၏။

လရောင်သည် ဖခင်၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ယခင်နေ့များကထက် ထူး ထူးခြားခြား စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင်လည်း ဗလောင်ဆူနေ၏။ သူသည် ခေါင်းရင်းတွင် အသင့် ဆောင်ထားသော တုတ်ကြီးကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်၍ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

သူတို့အိပ်ခန်းတွင် တံခါးမရှိသဖြင့် အိပ်ခန်းတွင်းမှ မြင်ကွင်းကို ထင် ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရ၏။

လရောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး တဒိတ်ဒိတ် ခုန်

နေ၏။ မိခင်ကို ဖခင်ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ...

"ဟေ့ လူကြီး၊ ခင်ဗျား လွန်လွန်းနေပြီ၊ ကျုပ်တို့အိမ်က ထွက်သွားစမ်း"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အချစ်နာလန်ထရန် ကြိုးစားနေသော ကိုစိန်မော်နှင့် မိခင်သည် တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်၍ မိခင်က

"လရောင် ... နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွားစမ်း၊ ငါ ရိုက်ရင်တော့ သေတော့မယ်"

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

လရောင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး တုတ်ကြီးကို မြှောက်ကာ

"ကျုပ် မသွားဘူး အမေ၊ ဒီကောင်ကြီးကို မောင်းထုတ်ရမယ်၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ သူတစ်ပါး မိသားစု မျက်ရည်ကြီးငယ် ကျအောင် လုပ်နေတဲ့ လူကြီးပဲ"

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မိခင်က လရောင်၏ စကားကြောင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ..

"ကြည့်စမ်း၊ သေနာလေး၊ ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ နင် ထွက်သွားမလား မသွားဘူးလား"

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

လရောင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး တုတ်ကြီးကို မြှောက်ကာ

"မသွားဘူး အမေ၊ ဒီကောင်ကြီးကို စောင့်ကြပ်ဖို့ အဖေက ကျုပ်ကို တာဝန် ပေးထားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် ဒီကောင်ကြီးကို မောင်းထုတ်ရမယ်၊ ဟေ့ လူကြီး၊ ထွက်သွား၊ ထွက်သွား၊ မသွားရင် ကျုပ် ရိုက်မှာနော်"

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ကိုစိန်မော်သည် အချစ်နာလန်ထကာနီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုလုပ်ရန် ရောက်ရှိလာသော လရောင်ကို မကျေမချမ်း ကြည့်၍ တက်ခေါက်ကာ

"တောက် ဒီကောင်လေးတော့ ဘာအရူးထတာလဲ မသိဘူး၊ သူ့အသံ ကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ နိုးကုန်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ မဖြစ်တော့ဘူး မဝင်းကြည်၊ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်၊ မဝင်းကြည် သားကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမလိုက်စမ်း"

ဟု ပြောကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကိုစိန် မော် ထွက်ခွာ သွားသောအခါ မိခင်သည် အမိုက်မှောင် ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် အမှားနှင့်အမှန်ကို ခွဲခြားမမြင်နိုင် တော့ဘဲ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ လရောင်အား သဲကြီးမဲကြီး ရိုက်နှက်လေ၏။

လရောင်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မိခင်၏ ရိုက်နှက်မှု များကို ခံယူနေ၏။

မိခင်၏ ရိုက်နှက်မှုသည် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သော်လည်း သူ၏ ရင်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေ၏။

မိမိတို့အိမ်သို့ ကျူးကျော် စော်ကားလာသော ကိုစိန်မော်လို လူယုတ်မာ တစ်ယောက်အား မောင်းချနိုင်ခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံး စွမ်းပကား ပင် မဟုတ်ပါလား။ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ဖခင် ပြန်ရောက်လာ၏။

မိခင်သည် လရောင်ကို ရိုက်နှက်သည့် ညက

"နင့် အဖေကို ပြန်ပြောရင်တော့ အသေပဲ"

ဟု ကြုံးဝါးခဲ့လေ၏။ လရောင်သည် မိခင်၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ ခြင်း မရှိသော်လည်း ဖခင်ကို ပြန်မပြောဖြစ်ပေ။

ဖခင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် လူယုတ်မာ ကိုစိန်မော်နှင့် မိခင်၏အကြောင်းကို လရောင်အား မေးမြန်းခြင်းမရှိချေ။ လရောင်သည် လည်း မိခင်နှင့် ကိုစိန်မော်၏ မျောက်ဇာတ် ခင်းသော အဖြစ်ကို ဖခင်ကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ပေ။

ထိုသို့ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခြင်းကိုလည်း လရောင်ကိုယ်တိုင် နားမလည်မိချေ။ လရောင်သည် ဖခင်ပြန်လာသောအခါ မိခင်နှင့် ဆက်ဆံရေးကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် တစ်အိမ်တည်း အတူနေ သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မုန်းတီးနေကြောင့် တွေ့ရလေ၏။ ဖခင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ခရီး ထွက်ကာနီး တွင်လည်း လရောင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ...

"ငါ့သား၊ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပါနော်"

ဟု ပြောလေ၏။ လရောင်က ဖခင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍ ...

"စိတ်ချပါ အဖေ"

ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။

လရောင်သည် ဖခင်မရှိသည့်ညများတွင် အိမ်ပေါက်ဝ၌ တုတ်ကြီးကို ကိုင်၍ စောင့်အိပ်လေ၏။

မိခင်သည် လရောင်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် စကားပြောဆိုခြင်း မရှိ တော့ဘဲ အံကိုကြိတ်၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လရောင်သည် သုံးရက်ဆက်တိုက် မအိပ်မနေ အိမ်ကို စောင့်ကြည့် လေ၏။

သူသည် သုံးညတိုင်တိုင် မအိပ်ရသဖြင့် စတုတ္ထည တွင် တုတ်ကြီးကို ကိုင်၍ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်နံရံကို မှီ၍ ထိုင်နေလိုက်၏။ သူသည် ကြမ်းပြင်တွင် ကျောခင်းလိုက်လျှင် အိပ်ပျော်သွားမှာစိုး၍ နံရံကိုသာ မှီ၍နေလေ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်းမှာပင် သူ၏မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း မှေးစင်း လာ၏။

သူသည် မျက်လုံးများကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ဘဲ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

လရောင် အိပ်ရာမှ ပြန်လည်နိုးလာသောအခါ မနက် နေရောင်ခြည်ပင် အိမ်ထဲသို့ ကျရောက်နေ၏။

လရောင်သည် သူ အိပ်ပျော်သွားမှန်းသိ၍ ထိုင်နေရာမှထကာ မျက်နှာသစ်လေ၏။

ပြီးနောက် မီးဖိုဆောင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးများကို မတွေ့သဖြင့် မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်လေ၏။ ယခုအချိန်ဆို လျှင် မီးဖိုချောင်တွင် မိခင် ထမင်းချက်နေကျ ဖြစ်၏။

လရောင်သည် မိခင်၏ အိပ်ခန်းကို သွားကြည့်ပြီး လူသူအရိပ်အယောင် ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပတ် ရှာ၏။

သို့သော် မိခင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရှာဖွေ ကြည့်ရာ ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာများနှင့် မိခင်၏ အဝတ်အစားများကို မ တွေ့ရတော့ချေ။

လရောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီ ခေါင်းထဲတွင် မိုက် ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မိခင်သည် ၎င်းတို့သားအဖကို စွန့်ခွာ၍ ထွက်ပြေး

သွားလေ၏။

မိမိတို့သားအဖ တစ်ရွာလုံး၏ သနားကရဏာ သက်ခြင်းကိုခံရတော့မည်။ ဖခင် ပြန်လာလျှင် ရှက်သည်နှင့် သေသွားနိုင်၏။ လရောင်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍

"လုပ်ရက်လိုက်တာ အမေရယ်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဖခင်အား မည်သို့ပြောရမည် မသိ။

မိခင်၏ အကြောင်းကို ဖခင်သိသောအခါ အံ့ကိုကြိတ်၍...

"လုပ်ရက်လိုက်တာ မဝင်းကြည်ရယ်၊ ငါတို့သားအဖကို တစ်ရွာလုံး အလယ်မှာ အရှက်ရအောင် မင်းလုပ်ခဲ့ပြီပေါ့"

ဟု ရေရွတ်ကာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ လရောင်က ဖခင်ကို ဖက်၍

"အမေ သိပ်ရက်စက်တယ် အဖေ၊ ရွာထဲကို ကျုပ် သွားမဆော့ရဲတော့ဘူး၊ ရွာထဲက သူငယ်ချင်းချင်းတွေက ကျုပ်ကို လှောင်ပြောင်ကြလိမ့်မယ်"

ဟုပြောလေ၏။

ဖခင်ကလည်း အလွန် စိတ်မချမ်းမြေ့ဟန်ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

"အဖေလည်း ဒီလိုပါပဲ လူလေးရယ် ... ရွာထဲကလူတွေမေးရင် အဖေ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ရွာထဲကလူတွေရဲ့ ကရဏာသက်တဲ့ အကြည့်တွေကို အဖေ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ မဝင်းကြည်မှာ ဒီလောက် အသိဉာဏ်မဲ့ပြီး မိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ အဖေ တစ်ခါဖူးမှ မထင်ထားခဲ့ဘူး လူလေးရယ်"

ဖခင်သည် ပြောရင်း စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံး အစုံကို မှိတ်လိုက်၏။

ဖခင်၏ မျက်ဝန်းများထဲမှ မျက်ရည်စများကို လရောင် တွေ့လိုက်ရ

လေ၏။ ဖခင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တော့ချေ။

လရောင်တို့သားအဖ အဖြစ်ကို ကရုဏာသက်သော ရွာသားအချို့သည် အိမ်သို့လာ၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြပြီး အားပေးစကား ပြောကြ၏။

ဖခင်သည် ရွာသားများ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း စိတ်မသက်မသာ ခံစားနေဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လရောင်ကိုခေါ်ကာ ...

"လူလေး၊ ဘယ်သူ့လာမေးမေး အဖေ အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ပြောပါ၊ အဖေ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အားပေးစကားတွေလည်း မကြားချင်ဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။

ရွာသူရွာသားများ၏ အားပေးစကားများသည် ဖခင်အတွက် အားမဖြစ်ဘဲ ရှက်ရွံ့ဖွယ် ဖြစ်နေသည်ထင်၏။ ဖခင်သည် ရွာသားများကို မတွေ့ဆုံဘဲ ရှောင်ဖယ်နေသည့် ကြားမှ လူယုတ်မာ ကိုစိန်မော်၏ အစ်ကို လယ်ပိုင်ရှင် ဦးရွှေမော် ရောက်လာပြီး မိခင်နှင့် ကိုစိန်မော်သည် တစ်မြို့ တစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းပို့လေ၏။

ဖခင်သည် ဦးရွှေမော်၏ မျက်နှာကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်၍

"လူယုတ်မာတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်ကိုလာမပြောနဲ့၊ ကျုပ် မကြားချင်ဘူး..."

ဟု ပြောကာ ဦးရွှေမော်ကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ဖခင်သည် အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြုံတွေ့ရပြီး ရက်အနည်း ငယ်အတွင်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ကာ ပိန်ချုံးကျသွားလေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းမှာပင် ဖခင်၏ညီမဖြစ်သူ အပျိုကြီးမလှမေ ရောက်ရှိလာပြီး

ဖခင်ကို ပြုစုလေ၏။

အပျိုကြီးမလှမေသည် တစ်ဖက်ရွာတွင် နေထိုင်ပြီး လယ်မြေအနည်းငယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး စီးပွား အသင့်အတင့်ရှိ၏။ ဖခင်သည် ညီမဖြစ်သူမလှမေရောက်လာသောအခါ အနည်းငယ် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာ၏။

မလှမေသည် မိခင်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပြီး

"အရှက်မရှိတဲ့ကောင်မ၊ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ပါးဆွဲချပစ်မယ်၊ အမျိုးဖျက်မ၊ ငါတို့အမျိုးထဲမှာ လင်ငယ်နဲ့ လိုက်ပြေးတဲ့သူ မရှိဘူး"

ဟု ကြိုးဝါးလေ၏။

ဖခင်သည် ညီမဖြစ်သူ မလှမေကြောင့် ကျန်းမာရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာပြီး အစားအစာကို အနည်းငယ် ပြန်လည် စားသောက်လေ၏။

ထို့နောက် မလှမေကို ခေါ်၍

"ညီမလေးလှမေ၊ ငါ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းတာ ညည်းအမြင်ပဲ၊ တကယ်တော့ အပြစ်မဲ့တဲ့လူလေးဟာ သနားစရာပါ၊ သူ့ခမျာ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ပြောင်မှာစိုးလို့ ရွာထဲကိုတောင် သွားမဆော့ရဲရှာဘူး၊ ငါလည်း ဘာထူးသေးလို့လဲ၊ ရွာထဲကလူတွေ သတင်းမေးဖို့ ရောက်လာတာတောင် ရှက်ရွံ့လို့ ပုန်းအောင်းနေရတယ်၊ သူတို့က ငါ့ကို အားပေးစကားပြောဖို့ ရောက်လာပေမဲ့ ငါ့အတွက် အရှက်ရစရာ ဖြစ်နေရတာပဲ၊ ငါသူတို့နဲ့ မတွေ့ချင်လို့ အမြဲတမ်း ပုန်းအောင်း နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမလေးကို အစ်ကိုမှာချင်တာက အစ်ကိုမရှိရင် မင်းတူလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်"

ဟု ပြောလေ၏။

အပျိုကြီး မလှမေက ခေါင်းညိတ်၍

"စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ လှမေ တစ်ကိုယ်တည်း ရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်တူလေးကို ကျွေးမွေး ပြုစုရမှာပေါ့၊ လှမေ ကတိပေးပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဖခင်၏မျက်နှာ အားတက်ရွှင်လန်းသွားလေ၏။

ဖခင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

"လူလေးကို ညီမလေးက စောင့်ရှောက်မယ် ဆိုတော့ စိတ်အေးသွားပါပြီ၊ အစ်ကိုကြီး သေမယ် ဆိုရင်တောင် သေပျော်ပါပြီ"

ဟု ပြောလေရာ အပျိုကြီး လှမေက ခေါင်းခါယမ်း၍

"အို ... အစ်ကို ဘာလို့သေရမှာလဲ၊ အစ်ကို ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုအခြေ အနေမျိုးနဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။

ဖခင်သည် အပျိုကြီး မလှမေကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်ကျန်းမာရေးက ကောင်းနေပေမဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးက မကောင်း တော့ဘူး၊ လောကမှာ စိတ်နဲ့ရုပ် ဘယ်ဟာ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ ညီမလေး မသိပါဘူး..."

ဟု ပြောရင်း အဝေးတစ်နေရာကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ည၌ ဖခင်သည် လရောင်ကို ခေါ်၍

"လူလေး ... လောကကြီးမှာ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ အယုံမလွယ်နဲ့၊ အထူးသဖြင့် မြစ်တို့ရဲ့ သဘောလို ကောက်ကွေ့တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကို ပိုပြီး မယုံကြည်ပါနဲ့"

ဟု ထူးဆန်းသော စကားကို ဆိုဆုံးမလေ၏။ လရောင်က ဖခင်၏ စကားကို လေးနက်စွာ နားထောင်၍ သေချာစွာ နားထောင်မည် ဖြစ်ကြောင်း

ကတိပြုလေ၏။ ဖခင်က လရောင်၏ ပါးကို နမ်းရှုပ်၍

"တကယ်တော့ လူလေးဟာ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့် လူလေးရဲ့ နုနယ်ပျိုမြစ်တဲ့ နှလုံးသားကို ထိခိုက် နာကျင်စေခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် အဖေနဲ့ အမေကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ဟု ပြောဆိုသဖြင့် လရောင်သည် ဖခင်၏စကားကို နားမလည်နိုင်ဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ဖခင်သည် ထိုညက လရောင် နားမလည်နိုင်သော စကားများကို ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလေ၏။ လရောင်သည် ဖခင်ထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ညအတော် နက်သည်အထိ အိပ်စက်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

လရောင်သည် မနက်မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
